

Не се минало ни часъ следъ този разговоръ, ето че петъ души разбойници, яхнали на коне и въоръжени отъ главата до петитѣ, спрѣли колата. Тѣ насочили пушки къмъ пѣтниците, и имъ заповѣдали да дохождатъ единъ по единъ при тѣхъ, за да ги претърсатъ и обератъ.

Когато дошълъ редъ на стареца, той прешепналъ на разбойника: — У мене нѣма много пари, но у онази госпожа съ детето има 100 жълтици, зашита въ палтото ѝ.

Разбойниците веднага освободили стареца, втурнали се къмъ госпожа Даниелъ, намѣрили скрититѣ пари и ги взели. Като обрали всички пѣтници, тѣ препуснали конетѣ и се изгубили изъ гората.

Обранитѣ пѣтници продължили пѣтя си. Като стигнали до едно ханче, г-жа Даниелъ спрѣла и не пожелала да продължава по-нататкъ пѣтя си, защо безъ пари нѣмало защо да отива въ града.

Положението ѝ било тежко. Паритѣ били загубени безвъзвратно. Тя виждала, че мжжътъ ѝ е разоренъ и че ще го обяватъ въ несъстоятелностъ.

Отъ мжка госпожата се разболяла и легнала на постеля.

Сърцето на Коралия се кжсало отъ скръбъ. Тя виждала какъ майка ѝ умира предъ очитѣ ѝ, поради нейната глупава бѣбривостъ.

Привечеръ дошелъ нѣкой и почукалъ на вратата. Това билъ сжщия старецъ, който ги издалъ на разбойниците.

— Моля Ви да ме извините, госпожо, казалъ той. Азъ Ви причинихъ голѣмо нещастие. Но това сторихъ отъ страхъ и да спася своитѣ хиляда жълтици, които бѣхъ скрилъ въ ботушитѣ си.

Понеже чрезъ Вашитѣ 100 жълтици азъ спасихъ моитѣ 1000, връщамъ Ви Вашитѣ пари.

Той подалъ на жената 100-тѣ жълтици и изчезналъ.

Г-жа Даниелъ се зарадвала много и бързо оздравѣла.

Майката и дъщерята отнесли паритѣ въ града върнали живо и здраво у дома си.

Следъ това премеждие малката Коралия престана да подслушва и се излѣкува завинаги отъ своята глупава бѣбривостъ.

Д. Чолаковъ